

Dissertatio inauguralis medica de nyctalopia / [Franz Kraft].

Contributors

Kraft, Franz.
Reil, Johann Christian, 1759-1813.
Universität Halle-Wittenberg.

Publication/Creation

Halle : J.C. Hendel, 1791.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/tq7yzu3u>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DISSERTATIO INAUGVRALIS MEDICA
DE
NYCTALOPIA.

QVAM CONSENSV
ILLVSTRIS MEDICORVM ORDINIS
IN ALMA FRIDERICIANA
PRAESIDE
VIRO ILLVSTRI EXCELLENTISSIMO
IOANN. CHRIST. REIL
MEDICINAE AC CHIR. DOCT. PROFESS.
THERAPIAE P.O. SCHOLAE CLINICAE DIRECTORE
ET CIVITATIS HALENSIS PHYSICO,

PRO
GRADV DOCTORIS MEDICINAE
RITE CONSEQVENDO

DIE XV. OCTOB. MDCCXCI.

PVBlice DEFENDET,

AVCTOR

FRANCISCVS KRAFT

FREISTADIO - SILESIVS

HALAE,
TYPIS IO. CHRISTIAN. HENDELII,

V I R O
DIGNISSIMO ET SUMME
VENERANDO
FRANCISCO KRAFT
PATRI OPTIMO
HAS STUDIORVM PRIMITIAS
IN
PERPETVVM GRATISSIME ANIME
DOCUMENTVM
OFFERT

A V C T O R.

V I R O

DIGRESSIO ET STYLUS

VENETANDO

FRANCISCO KRAET

PATRIS OPTIMO

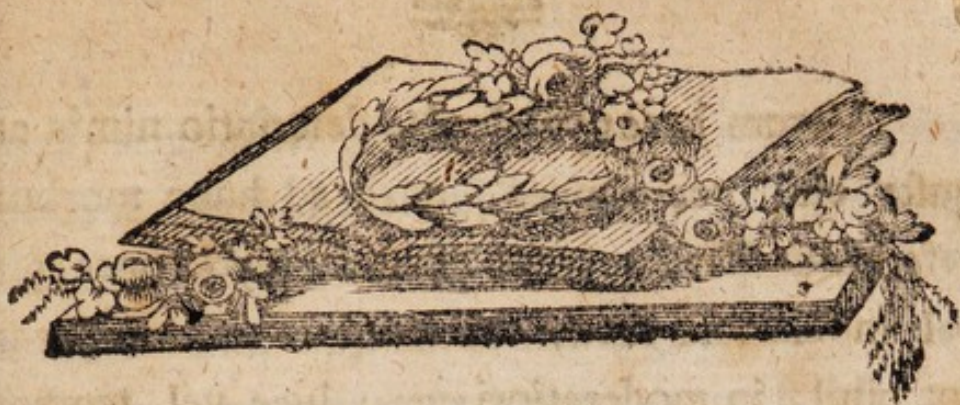
HAB. STYLORUM ENIM

IMPERIUM GRASSIUM ANIMI

DOCVMENTVM

OLERT

A V C T O R

DE
NYCTALOPIA
SEV
CAECITATE DIVRNA.

SECTIO I.
DEFINITIO ET DIVISIO NYCTALOPIAE.

§. I.

Plurimum nyctalopia illud visus vitium
dici solet, quo aegroti interdiu parum vel nihil,
vesperi autem, ac noctu satis bene et distincte vi-
dent.

Verum

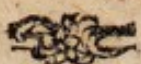
Verum haec nyctalopiae descriptio nimis angusta est, nec omnes, quae ad hunc morbum referuntur species, complectitur. Nyctalopes enim vel in clariori luce, vel tempore diurno parum aut nihil; in moderatiori vero luce vel tempore nocturno, satis bene cernunt.

§. 2.

Nyctalopia proinde duplicis est indolis; vel quantitas lucis cum hoc visus vitio in nexu causali est, vel non.

a. In priori casu nyctalops in loco lucido vel nullo vel obtuso visu gaudet, in loco tenebricoso vero satis bene videt. Praesentia morbi a quantitate lucis, vel a temporibus diei vel noctis pendet. Sunt nyctalopes, qui de nocte in loco, copiosis luminibus illuminato, nihil vident, et interdiu sat distincte cernunt, dummodo in loco tenebricoso versentur. Haec nyctalopia a vitio oculi pendet, quo irregularis lucis introitus efficitur.

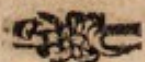
b. In posteriori casu, quo quantitas lucis absque nexu cum hoc morbo est, nyctalopes de die

die prorsus nihil oculis discernunt, five in clara luce sint, five in locis obscuratis degant; verum tempore nocturno nulla ratione habita lucis bene et acute omnia objecta oculis cognoscunt. Haec posterior, periodica et intermittens est caecitas, quae fortuito cum diei temporibus ita coincidit, ut interdiu aegroti a paroxysmo corripiantur, noctu liberentur. Hoc in casu causa unius morbi in nervo optico posita est.

§. 3.

Est et alia nyctalopiae differentia, ratione gradus, cum ea non inepte distinguatur in perfectam et imperfectam. Perfecta est, in qua aeger interdiu omnino nihil, et solum noctu recte videt; imperfecta, qua etiam de die videndi qualiscunque, sed debilitata facultas relinquitur. Praeterea pro varia ejus sede et origine, vario adhuc modo dividi potest. Constat enim, ejus causam non semper ipsi oculo inhaerere, sed quandoque aliis dissitis partibus, ex quarum consensu oculus laborat, hinc prout una aut altera ratio locum habet, dividitur in idiopathicam et sympathicam. Porro prothopatica est, vel deuter-

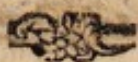
teropathica, vel symptomatica, prout vel primus oculi morbus est, vel alios praegressos sequitur, vel praesentes morbos tanquam symptoma comitatur.

§. 4.

Nyctalopia nulla propria et pathognomonica habet symptomata, excepto illo, quod aeger interdum omni vel distincto visu careat, qui eidem tenebrioso tempore aut loco adest. Cuncta reliqua symptomata vel ad ejus causam, vel ad eum morbum pertinent, cujus symptoma est. Ejusmodi sunt oculorum dolor, rubor, lacrymatio, visus obscurus, maculae opacae corneae vel lentis crystallinae. Insuper nyctalopes lumen ordinarium raro sufferre queunt, continuo palpebris conivent, eas semiclausas habent, atque pupillis eorum continuus inest nifus ad coarctationem ^{a)}

*) Vide Guerrin Traité sur les maladies des yeux
p. 291.

S E C T I O II.

DE CAUSIS NYCTALOPIAE.

§. 5

I. **C**ausa proxima.

Qualecunque est impedimentum, quod oculum retinamque interdum ad visum ineptam reddit, de nocte vero et in moderatiori luce videnti facultatem haud impedit.

§. 6.

II. **C**ausae praedisponentes.

I. Sensibilitas et irritabilitas nimium aucta, vel totius corporis, vel imprimis partium nervosarum oculi, iridis, retinae, palpebrarum etc. Hoc in casu fieri potest, ut stimuli vel directi vel indirecti ad oculum admissi, motus in illo irregulares, convulsiones spasticasque constrictiones producant, quae in die visum distinctum impediunt. Haec vero praeternaturalis oculi sensibilitas, et irritabilitas eum in gradum evehi potest,

est, ut per se ad nostri morbi originem sufficiat; et tunc non praedisponentis, verum etiam saepius procatarcticae vice fungi queat.

2. Debilitas oculi, quae frequentius cum irritabilitate aucta coexistit, et praeterea acrimo-
niarum ad oculum depositioni plurimum favet.

3. Dispnotio quoque haereditaria in quibus-
dam adesse videtur. Dantur integrae gentes
nyctalopes, Leucaethiopes, qui toto die ob oculi
photophobiam vel nihil vel obscure, noctu de-
mum et in moderatiori luce recte vident.

§. 7

III. Causae occasionales.

Causae occasionales hujus morbi, quamvis
haud ita magna copia existant, tamen commode
ad binas classes referri possunt.

a. Ad primam classem causarum occasiona-
lium nyctalopiae, ea refero vitia, quae introi-
tum lucis in oculum, ejusque ad retinam adven-
tum irregularem efficiunt. Statis temporibus vel
nulla lux vel ejus justo minor copia ad retinam
pervenit. Retina et nervus opticus hic sani
sunt.

b. Ad

a. Ad alteram classem refero vitia retinae et nervi optici, ne lucem acceptam justo modo suscipiant, et ad sensorium commune referant.

§. 8.

Ad primam hanc classem caussarum occasionalium, quae nyctalopiam duntaxat symptomatice et imperfectam producunt, sequentes nyctalopiae species pertinent.

1. Nyctalopia a macula opaca in centro corneae, quae ejusdem ferme cum pupilla, de die coarctata, est amplitudinis. Macula haec in axe visus posita, pupillam a clara diei luce angustatam fere ex integro teget, sicque plurimos lucis radios per eam transmittendos rapiet. Qua ex causa aeger de die parum, aut saltem minus distincte, videbit. Verum vespere vel in crepusculari et moderatiori luce pupilla dilatatur, et adeo ambitu suo major ipsa macula evadens, plures lucis radios per marginem apertum ad retinam usque transmittet, qui objecti sat distinctum imaginem praebent. Hoc igitur modo aeger clarius observabit objecta vespere, quam interdiu.

2. Nycta-

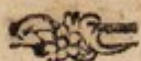
2. Nyctalopia a cataracta imperfecta seu a macula in medio lentis crystallinae vel ejus capsulae posita. Haec causa eodem modo ut macula mediae corneae operatur. In plena luce enim pupilla ita contrahitur, ut omnis ejus apertura a loco obscurato lentis tegatur. Si vero in moderatiori luce pupilla dilatatur, per ejus transparentem marginem lucis radii ad retinam transire possunt.

3. Nyctalopia a cataracta secundaria cum macula opaca et circumscripta in medio posterioris capsulae lentis crystallinae formatur. Macula talis quandoque effectus est inflammationis extractioni cataractae supervenientis. Non raro etiam ex puris vel muci molecula, post operationem cataractae in media pupilla seu lentis capsula relicta ibique condensata nascitur. Vide cl. *Ianin* ^{b)} *Maitre-Ian*, ^{c)} qui affirmat simul, agrotos, ob maculas post operationem cataractae recenter obortas, interdum nyctalopes evadere.

Omnes

b) Abhandlungen und Betrachtungen über das Auge. p. 239.

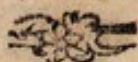
c) Traité des maladies de l'oeil. p. 268.

Omnes hae maculae recensitae, nyctalopiam magis vel minus perfectam efficiunt, si tali fin et ambitu gaudeant, ut pupillam interdum angustatam omnino obtegant simul eo in gradu opacae sint, ut omnes lucis radios reflectant.

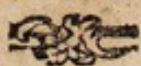
4. Nyctalopia a mydriasi. Hoc in casu pupilla praeternaturaliter dilatata nimiam lucis quantitatem admittit, quae retinam ita obstupescit, ne distincto visu gaudeat. Verum noctu lux cum debilior est, bene, immo cum simul per pupillam multum dilatatam, longe major numerus radiorum intrare possit, acutius ullo alio videbit aeger.

5. Nyctalopia a ptosi spastica et periodica, quae aegrotum mane aggreditur, et vesperi remittit. Hanc nyctalopiae speciem eo lubentius hic recensco, cum eam exemplo quodam, memoratu digno, illustrare possim, quod mihi sub exercitationibus clinicis illustris ac excellentissimi *Reil*, praeceptoris nunquam satis colendi, hoc anno obtigerat, et cujus proinde gratia, hanc quoque dissertationem elaborandam sumpsi. Pergam autem in
prae-

praesentiarum in generali nyctalopiae tractatione, et in fine demum memoratam historiam morbi addam.

Haec intermittens et periodica ptosis, quae nyctalopiam efficit, duplicis est indolis pro varietate causae. Primo a paralyfi periodica et diurna musculi levatoris palpebrae superioris oriri potest, suis signis cognoscenda. Secundo a spasmu musculi orbicularis palpebrarum periodico, qui interdum existit, noctu remittit. De hoc casu nobis primario sermo erit. Provenit vel ab immediato vel mediato irritamento palpebris applicato. Sympathica ptosis plurimum hypochondriacis, hysterice et verminos familiaris est. Quandoque a saburra primarum viarum aut ab exanthemate retropulso oritur; symptoma etiam supressi mensium fluxus, suppressae transpirationis, nec non choreae Sii Viti esse perhibetur. Noscitur haec ptosis spasmodica exarcta rigidaque palpebrarum clausura, quas digitis vix apperire possumus, palpebrae corrugatae et sub tactu non nihil regidiores deprehenduntur. Subinde spasmus non palpebras solum, verum etiam alios faciei musculos simul afficit, qui una convulsi vario modo distorquentur.

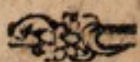

§. 9.

Ad alteram classem causarum occasionalium, quas ad vitium nervosum retinae seu nervi optici retuli, sequentes nyctalopiae species referuntur.

1. *Nyctalopia ab amaurosi periodica.* Paroxysmus mane incipit et circa vespas definit. Aegroti hoc vitio affecti sub paroxysmo interdiu prorsus nihil oculis discernunt, sive in loco obscurato, sive in luce vividissima ponantur; vesperi autem, paroxysmo absoluto, tam in loco lucidissimo, quam tenebricoso, satis bene vident. Causa hujus vitii ut plurimum in sordibus gastricis sita est, quod quoque periodicus ejus decursus indicare videtur. Nonnunquam febris intermittens larvata latet.

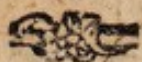
2. *Nyctalopia a nimia retinae sensibilitate.* Aegroti, quorum retina praeternaturali sensitivitate praedita est, vel modicam lucem meridianam non ferunt, quin statim dolor, rubor et lacrymatio oculorum suboriatur: hinc debiliore quidem lumine, ut tempore vespertino, vident, fortiore vero, ut interdiu, perculsi, caligant. Quod causas nimiae retinae sensibilitatis attinet, ad has praecipuis sanguinis in cerebrum validior

validior impulsus, plethora, oculi inflammatio, nimia fibrarum retinae tensio, siccitas, debilitas, acritatum varia genera, ac varia symptomata spastica referenda sunt. Plerumque ophthalmiis catarrhalibus et rheumaticis associatur. ^{d)} At ophthalmiae genuinae quandoque effectus nyctalopia est. Hujus rei notabile exemplum legitur in Miscellaneis. A. N. C. Dec. I. Ann. I. Homo chordam fidium tensurus, rupta chorda sibi oculum vehementer contundebat, oculus inflammabatur, aeger de nocte minimas lineas imaginum et litteras librorum distinguebat, clauso oculo aegrotto autem nil videbat, nec diei nec candelae lucem de nocte ferre potuit, hicce morbus post aliquot dies evanuit. Interdum etiam ab aliis diversis causis haec lucis photophobia oriri et nyctalopiam producere potest. Ita cl. Pellier ^{e)} exemplum foeminae allegat, quae a mensium suppressione nyctalopia infestabatur, nec prius ab ea libera evadebat, quam fluxus menstruus illi restitutus

d) Richter Anfangsgründe der Wundarzneykunst.
B. 3. p. 483.

e) Recueil des memoires et observations sur l'oeil,
p. 414 - 416.

tutus esset. Aliud celeb. Boerhave f) exhibet, hominis, qui ebrius de nocte etiam minimas librorum litteras distinguere poterat.

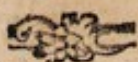
3. Nyctalopia a nimia pupillae coarctatione. Haec quandoque inflammatoria, quandoque spastica est. Pupilla ultra modum sensibilis in luce meridiana valde contrahitur, ut sufficientem ad visum distinctum radiorum copiam non admittat; quare minus recte interdum videt aeger: e contra vespera ingruente et noctu, cum lux debilior fibras orbiculares iridis non adeo stimulet, coarctatio remittit, et videndi facultas restituitur.

4. Nyctalopia a statu corporis hysterico, cui praeternaturalis irritabilitas et sensibilitas oculorum juncta est. Hujus speciei exemplum adducit cl. Richter. g) Haec hypochondriacis ac hystericis subiectis infesta est.

5. Nyctalopia a desuetudine lucis. Qui in locis obscuratis e. gr. carceribus
inclusi

f) De morbis oculorum Goet. 1746.

g) l. c. 482.

inclusi degunt, non nunquam ex illis liberati, statim in luce meridiana nil vident, etsi pupilla contrahatur. Nam tanta oculis ad lucem sensibilitas, ex ejus diutino defectu, inducitur, ut vel minimam aegre ferant. Hi homines in locis obscurioribus diutius inclusi, tantam nervi optici mobilitatem nanciscuntur, ut a debilissima luce irriterentur, et in tenebris minima objecta circa circumvideant. Hanc acutiorem visus facultatem obstupescit clarior lux. Citatur ejusmodi exemplum a cl. Boerhavio. ^{h)}

6. Denique nyotalopia endemica est. Leucaethiopes omnes in sole caecutiunt, noctu demum distincte vident. ⁱ⁾ Noctuae pluraque alia animalia, praecipue ea, quae alba pelle irideque rubra gaudent, eodem visus vitio tenentur.

^{h)} l. c. p. 131.

ⁱ⁾ Vide Halleri Elem. Phys. T. v, p. 490.

S E C T I O I I I .

D I A G N O S I S E T P R O G N O S I S N Y C T A L O P I A E .

§. I O .

Pauca de diagnosi et prognosi hujus morbi dicenda habemus. Diagnofis femper in comperto eft, quippe quae ex fymptomatibus et ipfius aegroti relatione jamjam innotefcit. Ceterum diagnofis caufae, morbi primarii feu fecundarii, ob medelam faciendam, probe noſci debet. Hinc omnia, quae morbum praefentem antecelferunt aut comitantur, accurate perpendenda funt.

§. I I .

Quod prognofin attinet, haec in genere ex caufa morbi praefentis, ex natura morbi cujus fymptoma vel reliquia eft, et ex morbi complicati natura ejusque magnitudine petenda eft. Quo facilius eft, caufam hujus affectus tollere morbumque complicatum perſanare, eo melior prognofis fit, oportet.

S E C T I O I V .

C V R A T I O N Y C T A L O P I A E .

§. 12.

Quamquam nyctalopia plerumque aliorum morborum effectus est, ideoque vix peculiaris curationis ratio obtinere videtur: non minus tamen scopo meo consentaneum censui, ut saltem breviter quaedam de ejus curatione differam.

§. 13.

Ut in quolibet morbo, sic in nyctalopia curanda, semper eo medico respiciendum est, ut causas remotas detegat, et detectas tollat. At causae, quae hoc in morbo remotarum nomine veniunt, ut plurimum per se jam veri morbi sunt, proinde in medela nyctalopiae praesertim contra hos agendum erit: nam his sublati, etiam illa sanatur.

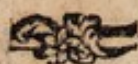
§. 14.

Primum inter causas occasionales nyctalopiae, §pho 8vo enumeratas, corneae maculae occur-

currunt. In harum medela cumprimis ad causarum diversitatem respici oportet; magni enim refert, an ab interna aut externa causa ortae sint. Remedia, quibus in illas utimur, sunt vel externa vel interna. Haec indicantur, si maculae ab interna quadam causa originem trahunt, v. gr. ab acrimonia arthritica, scrophulosa, venerea, exanthematica, aut alia. Illa potius adhibentur, si maculae vel a causa locali ortae sint, vel si a causa quidem interna prolatae, tamen post eam sublatam, non abeant. Saepius etiam utraque remedia interna cum externis invicem conjunguntur.

§. 15.

Remedia interna, quae externis simul combinatis, contra varias acrimonias laudantur, varia sunt pro diversa acritatum natura. Ubi maculam acrimoniae arthriticae iure adscribimus, interne gummi guaiacum, et ilicem aquifolium; externe vero resolventia, praecipue mercurium dabimus: Si acrimonia scrophulosa corneae maculam produxerit, interne antiscrophulosa profunt, scilicet antimonialia, cicuta, aconitum, externe autem mercurius, fel tauri, extractum cicutae, sal volatile

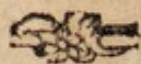

tile cornu cervi k). Contra maculas ab acrimonia syphilitica productas, mercurialia tam interne, quam externe optimo cum effectu dantur, nempe interne mercurius dulcis, externe unguentum citrinum et ophthalmicum rubrum. Si macula ab exanthemate quodam retropulso orta est, eo medelam dirigi oportet, ut exanthema reproducat; quod si minus fiat, vel convenientia adversus retropulsas acrimonias medicamenta adhibenda, vel si earum indoles omnino lateat, ea saltem administranda sunt, quae acrimonias temperant et evacuant. Huc faciunt vesicatoria, fetacea, fonticuli, decocta purificantia, et lenia laxantia, praecipue mercurialia, ut acrimoniam ab oculo derivemus.

§. 16.

Remedia externa, quorum efficacia contra maculas corneae summa est, in duas possunt tribui classes: vel emollientia, vel resolventia et roborantia. At perinde non est, quo genere pharmacorum utamur, semper pro varia macularum natura, quam habitus earum externus indicat,
hacc

k) Vide Reil memorab. clinic. medico - practic.
Vol. I, p. 186 — 188.

haec vel illa adhiberi debent. Inter emollientia, quorum numerus non exiguus, praevalent axungia viperarum l), oleum nucis iuglandis, oleum amygdalarum. Resolventium et roborantium nomine praecellunt borax m), Sal ammoniacum, aqua benedicta Rulandi n), Saccharum album, mercurius dulcis, mercurius sublimatus, mercurius gummosus Plenckii, vitriolum album, alumen, aliaque plura adstringentia vegetabilia et mineralia. In applicatione autem horum remediorum, eo annitendum est, ut maculae ipsae, quantum fieri potest, adducantur: hinc apta forma vel in oculum instillari, vel penicillo maculae illiniri debent o).

§. 17.

Nyctalopia, quae a cataracta lentis crystallinae vel eius capsulae producitur, huius morbi primarii curationem exigit. Haec vero tentatur vel per medicamenta vel per operationem chirurg-

l) Vide Reil l. c. p. 172. No. 66.

m) Reil l. c. p. 189. No. 101. Seq.

n) Selle medicina clinica p. 599.

o) Reil l. c. p. 133.

rurgicam. Medicamenta tunc solum proderunt, ubi iure expectare possumus, cataractas ab acrimonia quadam specifica ortas fuisse, v. gr. ab acrimonia venerea, arthritica, serophulosa etc.; ubi eadem remedia, quae paulo ante contra hasce acrimonias in medela macularum corneae innui, adhibenda sunt.

Causa ignota, raro opacitatem solvere valemus, laudantur vero in cataracta incipiente, interne extractum aconiti, pulsatillae nigricantis, hyosciami albi, mercurius dulcis, millepedum succus, atque etiam electricitas. Externe fonticuli, setacea, et vesicatoria nuchae imponenda sunt. Dum haec non iuverint, operatio haud raro cum successu instituitur.

Eadem medicamenta resolventia in cataracta secundaria laudantur, iis autem nil proficientibus, nova operatio, et destructio lamellae opacae instituenda est.

§. 18.

Si nyctalopiam mydriasis effecerit, haec pro causarum diversitate curari debet. In mydriasi a paralyfi fibrarum orbicularium iridis, prosunt
anti-

antiparalytica, irritantia, roborantia, scilicet electricitas, vesicatoria, millepedes, valeriana etc. Mydriasis spasmodica exigit, nervina, opium, valerianam et corticem. Mydriasis a vermibus curatur anthelminticis et purgantibus; his propulsis et mydriasi tamen remanente, profunt sedativa, opium, valeriana et balneum oculorum ex floribus papaveris albi cum lacte tepido. Ast fere semper etiam curatio palliativa, cuius ope nimia lucis quantitas ab oculis arcetur, in mydriasi requiritur; hinc conveniunt oculorum tela sericea viridi, obvelationes, perspicilla viridia, aut tubuli Boerhaviani.

§. 19.

Nyctalopia, quae a ptosi spastica periodica et ab amaurosi periodica oritur, ut febris intermittens, emeticis et purgantibus, quia causa materialis plurimum in primis viis latet, et repurgatis his, demum cortice peruviano sanatur. Quodsi aliae causae adsint, medela secundum eas quovis modo dirigenda est.

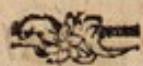
§. 20.

Dum sensibilitas nimia retinae vel iridis causa nyctalopiae est, ea quae irritabilitati ex sensibilitati

tati praeternaturali originem praebere possunt, sedulo indagari debent. Igitur in phlogosi oculorum praesente, cura pro varia eius natura et magnitudine, fiet interne methodo antiphlogistica, revellente, refrigerante; externe autem pro rerum conditione leniora vel fortiora repellentia ophthalmica conveniunt. Si acrimonia in causa est; uti in ophthalmiis catarrhalibus, rheumaticis aliisque contingit, hae vel specificis saepius dictis, vel generalioribus oppugnandae sunt. At ferme semper his cum remediis in ipsam causam directis remedia sensibilitatem nervosam minuenda coniungi oportet. Optime conducit hunc in finem mixtura ex vino antimoniato Huxhami cum tinctura thebaica; cuius unum ingredies acrimonias pellit, alterum nervorum sensibilitatem suppressit. Externe vero eadem tinctura thebaica una alterave guttula oculo quandoque instillata, summa et miranda saepe pollet efficacia: nam minuit nervorum sensibilitatem nimiam, vasculorum actiones acritatumque ferofarum evacuationes auget, nec non dolores magnopere mitigat.

Quodsi cum aucta oculi irritabilitate, debilitas nimia adsit, praeter antispasmodica etiam robo-

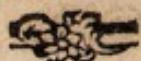
roborantia interna requiruntur. Plurimum tunc praestabit radix valerianae, oleum valerianae, cortex peruvianus, opium et balnea oculi frigida.

§. 21.

In nyctalopia a defuetudine lucis orta, omnis medela in eo vertitur, ut aeger sensim sensimque oculos luci assuefaciat. Palliative interea, ne oculus nimia luce interdum percellatur, aut plane laedatur, peplo viridi, vel quod praestat, tubulis Boerhavianis muniri potest.

HISTORIA MORBI.

Puer duos annos et dimidium natus, satis alacer et laudabiliter nutritus, primo suae aetatis anno crusta lactea infestabatur, qua ultra annum iam exercitatus, tandem sensim ac sensim liberabatur. Hoc malo sublato, utcunque bona adhuc gaudere videbatur sanitate; attamen non diu post, variolis spuris correptus, varia symptomata, labem rachiticam indicantia, sese manifestarunt. Infans in dies magis debilitabatur, articuli tumere, ossium extrema protuberari atque tibiae curvari incipiebant, ita ut oarnibus flaccidis, emolitis et debilitatis, vix amplius pedibus insistere vale-

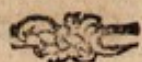
valeret. Insuper pone aures intertrigine, ac ipsius auris sinistrae exulceratione perpetua infestabatur, nec non continuum lymphae acris e naribus stillicidium a longo retro tempore experiebatur. Diu haec, licet fracta sanitate, sine manifesta tamen alius functionis laesione perferebat. Verum quam primum aliquando stillicidium hoc narium, cum intertrigine aurium simul evanescente substiterat, etiam brevi abhinc mater infantem affectu quodam palpebrarum oculi premi observabat, quem nunc utpote memoratu dignissimum, exacte quoad eius symptomata descripiurus sum.

Habebat se affectus hic sequenti ratione. Infans quovis mane e somno evigilans oculos palpebris firmiter clausos exhibuit, quin tamen haec mucosae conglutinae essent, eosque clausos per totum diem ad vesperam usque tenebat, qua autem apparente, cum palpebras prius manibus non nihil fricasset, mox aperuit. Hac ratione affectus hic quotidie paroxysmi instar ingruerat, ac per duas ferme septimanas eodem semper modo perseverabat. Quare jam mater opem medicam a schola clinica die 15. Iulii huius anni exploravit, Nos in veram huius affectionis iadolem indagantes, examini accuratiori infantem aegrum sub-

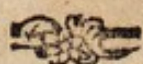
subjecimus, oculos optimos sine ullo apparente vitio externo reperiēbamus, palpebrae modo naturali se habebant; at si vel quid praesente in casu notari mereretur, hoc unicum adnotasse vellem, infantem hunc cilia solitis duplo longiora habuisse. Tempore paroxysmi palpebras maxima vi adeo arcte clausas offēdebamus, ut eas nec manus interventu a se invicem diducere possemus, palpebrae vehementer contractae, corrugatae et sub attactu non nihil rigidiores deprehendebantur. In comperto erat, hanc palpebrarum clausuram a spasmō musculi orbicularis produci: at hic spasmus non palpebras solum, verum etiam alios musculos simul invadere videbatur, nam saepe plures faciei musculi subito una convulsi, vario modo distorquebantur, nec raro aeger, etiam extra tempus paroxysmi convulsivis motibus agi, et miris digitorum gesticulationibus ludere solebat. Paroxysmo absoluto infans interdum nictitare et palpebras manibus fricare assolitus est, quandoque de dolore oculorum querebatur, qui lacrymabantur, praesertim vbi luci meridianaē vivaciori expositus esset.

Quoad reliquas corporis functiones, praeter symptomata rachitica, praecipue symptomata gastrica eminebant.

In

In causam hujus affectionis diligentius in-
quisivimus; at examine inito nihil erat, quod cer-
to huius vitii accusaremus, Acrimonia quaedam
latuisse videbatur, atque vermes suspicabamur,
quamvis nulla horum adfuissent symptomata ma-
nifesta. Ratione medelae, primum morbum ra-
chiticum antigastricis aggrediebamur, quibus si-
mul ob vermium suspicionem anthelmintica com-
binabantur; evacuabatur et magna pituitae quan-
titas, sed vermes nec mercurio aliisque anthel-
minticis exhibitis unquam cessere. Pone aures
vesicatoria applicabantur, nec non interne vinum
antimoniatum Huxhami cum tinctura thebaica ex-
hibitum fuit, unde lacrymatio et dolores oculorum
ad lumen meridianum, statim minuebantur et sen-
sim remiserunt. Tandem et horum remediorum
auxilio, paroxysmus morbi eum in gradum
abbreviabatur, ut nunc hora undecima an-
temeridiana oculos aperiret. Ast hoc modo
nunc per satis longum tempus, morbus im-
mutatus perstabat. Tentavimus aliquoties lau-
dano liquido Sydenhami, palpebris inuncto,
spasmodum solvere, ac paroxysmum brevare; vere
spasmus mox inde remisit, et aeger oculos ape-
ruit: attamen brevi post laudani vi evanida, spas-
mus

mus reversus, demore continuabatur, donecho-
ra undecima plane solveretur.

Aliud subesse suspicabamur, scilicet febrim in-
termittentem larvatam latere, hinc cortex peru-
vianus, quem modo labes rachitica quoque expof-
cebat, in usum vocabatur, qui unciae unius for-
ma infusi adhibitus, tantum quoque paroxysmum
imminuit, ut aeger post dimidiam ab evigilatione
horam nunc aperiret oculos, alias multo diutius
clausos. Contigit haec paroxysmi abbrevia-
tio die sexta Augusti; ab hoc tempore, nulla
eius mutatio porro obtigit, cortex et alia ratione
huius affectus incassum tentabantur. Interim re-
liquae affectiones spasmodicae, ut varius ille digi-
torum lusus, musculorum faciei convulsio, ex in-
tegro remifere, ac rachitis quoque in melius mu-
tata conspiciebatur. A sexta Augusti die ad fi-
nem mensis usque paroxysmus, ut innui, per di-
midiam tantummodo horam quotide ingruebat;
at hisce diebus, cum aeger maligno variola-
rum genere corriperetur, et de vita decederet,
omnis ulterior observandi occasio rescindebatur.

T H E S E S.

I.

Febris puerperarum plerumque gastricae indolis est.

II.

Exanthema miliare, quo et puerperae quandoque corripuntur, semper symptomaticum est.

III.

Malum hypochondriacum, hystericum et arthritis ejusdem videntur esse originis.

IV.

Magna est hirudinum vis ad ophthalmias quasdam sanandas.
